

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 845/24
12.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Маје Илић и Раше Јанковића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку **против окривљеног АА**, због кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 Кривичног законика (КЗ) у продуженом трајању у смислу члана 60 КЗ и др., одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова, изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву 1К.бр. 1026/19 од 21.03.2024. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку (ЗКП), дана 12.08.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова и пресуда Основног суда у Панчеву 1К.бр. 1026/19 од 21.03.2024. године **СЕ ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 1К.бр. 1026/19 од 21.03.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ у продуженом трајању у вези члана 60 КЗ у вези члана 33 КЗ и кривичног дела тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, па му је суд применом наведених законских прописани и одредби чланова 1, 4, 14, 42, 43, 45, 50, 51, 54 и 60 КЗ у вези члана 424 ЗКП претходно утврдио појединачне казне затвора и то за кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ у продуженом трајању у вези члана 60 КЗ у вези члана 33 КЗ, казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а за кривично

дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци као и на споредну новчану казну у износу од 100.000,00 (стохиљада) динара, с тим што се окривљеном дозвољава да наведену новчану казну плати у десет месечних рата од дана правноснажности. Уколико окривљени не буде платио новчану казну у остављеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. На основу одредбе члана 63 КЗ у изречену казну затвора окривљеном се урачунава време које је провео у притвору почев од дана лишења слободе 24.02.2024. године у 22,56 до 21.03.2024. године када му је притвор укинут. Надаље, наведеном пресудом а на основу члана 258 став 4 ЗКП оштећени ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ упућени су на парницу ради остваривања имовинско правног захтева. На основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП, окривљени АА је наведеном пресудом делимично обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то на име судског паушала износ од 10.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је ослобођен од обавезе плаћања трошкова на име одбране браниоца по службеној дужности адвоката Саве Војнова, који трошкови падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Сава Војнов, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да Апелациони суд у Београду, усвоји жалбу и преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривично дело тешка крађа, или му пак изрећи блажу казну у случају осуђујуће пресуде, или да усвоји жалбу браниоца и укине првостепену пресуду, а спис предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у поднеску Ктж.бр.890/24 од 23.07.2024. године, предложио да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова и првостепену пресуду у целости потврди.

Апелациони суд у Београду, одржао је седницу већа у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова, а у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, па је размотривши списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, те по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, нашао:

-жалба је неоснована.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Сава Војнов, у изјављеној жалби, оспорио је првостепену пресуду, због битне повреде поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, јер је изрека пресуде неразумљива, као и из разлога јер пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, или су ти разлози потпуно нејасни или у

знатној мери противуречни, односно, о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност побијане пресуде.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени су као неосновани, будући да је првостепени суд дао јасне и аргументоване разлоге о свим одлучним чињеницама у конкретној кривично-правној ствари, при чему је изрека побијане пресуде јасна и разумљива, није противречна сама себи и датим разлозима и садржи све чињенице и околности од којих зависи примена закона, док образложење побијане пресуде садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривична дела за која је оглашен кривим, као и радње које је предузео приликом извршења истих.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених и правилно оцењених доказа, ближе означених у образложењу ожалбене пресуде, а у склопу изнете одбране окривљеног као и осталих доказа, правилно утврдио све одлучне чињенице како оне које чине објективна обележја кривичних дела у питању, тако и чињенице и околности које си тичу субјективног односа окривљеног према учињеном кривичном делу, о чему су дати јасни, уверљиви и непротивуречни разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд, као другостепени, при чему је супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, побијана пресуда јасна и разумљива, садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио кривично-правне радње, док се из наведених разлога у образложењу пресуде види који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд ценио изведене доказе и одбрану окривљеног, а што је у складу са садржином доказа на којима се заснива првостепена пресуда, па се неосновано у изјављеној жалби истиче супротно. Осим тога, насупрот жалбеним наводима браниоца у изреци првостепене пресуде, као и у образложењу, јасно и прецизно су описане кривично-правне радње и улога окривљеног.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова, оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена одбране окривљеног који је приликом саслушања у претходном поступку, у присуству браниоца по службеној дужности, у потпуности признао извршење кривичних дела за које је и оглашен кривим побијаном пресудом, које признање је на главном претресу делимично повукао, тако што се жалбом браниоца указује да само признање извршења кривичних дела од стране окривљеног у претходном поступку у недостатку других доказа, не може бити довољно за осуђујућу пресуду према окривљеном.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је првостепени суд чињенично стање у односу на кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ у продуженом трајању у смислу члана 60 КЗ у вези члана 33 КЗ и кривично дело тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, ближе описано у изреци побијане пресуде, правилно и потпуно утврдио на основу одбране окривљеног АА, дате у претходном поступку, те исказа оштећеног ББ, датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 22.03.2018. године, исказу оштећеног ВВ, датог на записнику

пред ОЈТ Панчево кт 1515/14 од 22.03.2018. године, исказа оштећеног ВВ датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 14.06.2018. године, исказа оштећеног ГГ, датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 09.07.2019. године, исказа оштећеног ДД датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 09.07.2019. године, исказа оштећеног ЂЂ, датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 06.08.2019. године, исказа оштећеног ЕЕ, датог на записнику пред ОЈТ Панчево Кт 1515/14 од 23.08.2019. године, исказа окривљеног ЖЖ, датог на записнику о главном претресу К број 1026/19 од 15.07.2020. године, те писаних доказа изведених у доказном поступку и то увидом у записник о идентификацији трагова папиларних линија ПУ Панчево од 26.08.2014. године, извештаја о форензичком прегледу лица места од 20.08.2014. године, записника о увиђају ПУ Панчево од 19.08.2014. године, потврде о враћеним предметима ББ од 19.08.2014. године, извештаја о форензичком прегледу лица места од 25.08.2014. године, извештаја о идентификацији трагова за 33 од 27.08.2014. године, записника о увиђају ПС Алибунар од 21.08.2014. године, извештаја о форензичком прегледу лица места од 25.08.2014. године, записника о увиђају ПУ Панчево од 21.08.2014. године, извештаја о форензичком прегледу лица места од 25.08.2014. године, извештаја о идентификацији трагова за лице ЖЖ од 26.08.2014. године, које доказе је првостепени суд ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу са одбраном окривљеног, дајући јасне и аргументоване разлоге, које доказе је прихватио и у ком делу, са којих разлога.

Окривљени АА је у својој одбрани у претходном поступку, приликом саслушања пред јавним тужиоцем ОЈТ у Панчеву, на записнику од 09.02.2017. године у присуству браниоца, као и на главном претресу признао извршење кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 60 и члана 33 КЗ, при којој одбрани је остао и приликом саслушања на главном претресу, а која одбрана је по правилном налажењу првостепеног суда поткрепљена другим изведеним доказима, па је правилно првостепени суд ценио и прихватио признање окривљеног, као искрено, логично и сагласно изведеним доказима, тј. чињеницама утврђеним извођењем доказа.

Међутим, по оцени овог суда, а насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова, првостепени суд је правилно ценио и прихватио одбрану коју је окривљени дао у претходном поступку, пред јавним тужиоцем ОЈТ у Панчеву на записнику од 09.02.2017. године у присуству браниоца адвоката Саве Војнова, када је окривљени АА признао и извршење кривичног дела тешка крађа из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, налазећи да је окривљени у својој одбрани изнео бројне појединости које није могао знати да заиста није учествовао у извршењу наведеног кривичног дела. Окривљени је приликом саслушања, између осталог признао да је наведено кривично дело извршио у саизвршилаштву са окривљеним ЖЖ, описујући дешавања спорном приликом и то да је окривљени ЖЖ, палицом или пајсером, разбио стакло на киоску СТР "...", да је затим кроз тако начињен отвор извукао једну фискалну касу у којој се налазио готов новац у износу од 1.000,00 динара, па су потом заједно напустили лице места и са одузетим новцем отишли у Банатски Карловац, а потом се разишли. Насупрот жалби браниоца окривљеног да нема доказа да је окривљени извршио ово кривично дело, осим његовог признања датог пред јавним тужиоцем ОЈТ у Панчеву, које је окривљени на главном претресу повукао, правилно је првостепени суд утврдио да из извештаја о

идентификацији ПУ Панчево ИД 47/14 од 26.08.2014. године, произлази да је траг папиларних линија који је изузет са лица места идентичан са отиском левог средњег прста ЖЖ, што у потпуности одговара одбрани окривљеног датој у претходном поступку, а коју чињеницу, окривљени АА није могао знати да заиста није учествовао у извршењу предметног кривичног дела.

Стога је по оцени овог суда, правилно првостепени суд поступио када није прихватио одбрану окривљеног АА, дату на главном претресу када је негирао извршење овог кривичног дела, будући да опозив признања извршења кривичног дела од стране окривљеног није потврђен изведеним доказима, нити је пак окривљени на главном претресу дао неко логично и аргументовано објашњење за промену одбране. Ово тим пре што је нелогично да је окривљени а како то у својој одбрани на главном претресу тврди, у претходном поступку признао извршење кривичног дела тешке крађе на штету СТР "...", рачунајући с тиме да ће му бити боље ако призна извршење кривичног дела, посебно ако се има у виду да је окривљени приликом саслушања пред јавним тужиоцем ОЈТ у Панчеву, одбрану дао у присуству браниоца, адвоката Саве Војнова, који је његов бранилац био и надаље у току поступка, и са којим је имао могућност поверљивог разговора.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио Кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ, у вези члана 60 и члана 33 КЗ и кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 тачка 1 КЗ у вези члана 33 КЗ, у време, на месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, правилно закључивши да је окривљени предметна кривична дела извршио са директним умишљајем, о чему су у образложењу побијане пресуде дати детаљнији разлози.

Испитујући првостепену пресуду делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Саве Војнова, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном правилно ценио све околности из члана 54 КЗ, које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио околност да је својим признањем окривљени допринео утврђивању чињеничног стања, док је као отежавајуће околности имао у виду ранију вишеструку осуђиваност окривљеног и то за кривична дела против имовине грађана, при чему је првостепени суд ценио и околност да су наведена кривична дела извршена пре десет година, али како је окривљени и пре извршења кривичних дела био осуђиван за кривична дела која је чинио на штету имовине грађана, те имајући у виду и живот окривљеног након учињених кривичних дела, односно и његову каснију осуђиваност за кривична дела на штету имовине грађана, правилно је првостепени суд окривљеном АА за кривично дело неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213 став 2 у вези става 1 КЗ, у вези члана 60 и члана 33 КЗ, утврдио казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, а за кривично дело тешке крађе из члана 204 став 1 КЗ у вези члана 33 КЗ казну затвора у трајању од 1 (једне) године, те га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци и новчану казну у износу од 100.000,00 (сто хиљада

динара), као споредну, под претњом последица пропуштања, у коју казну затвора ће му се сходно одредби члана 63 КЗ, урачунати и време које је провео у притвору ближе наведено у побијаној пресуди.

По оцени Апелационог суда у Београду казна затвора у наведеном трајању и новчана казна на које је окривљени осуђен, сразмерне су тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног, исте су нужне, али и довољне за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ.

Имајући у виду да је првостепени суд свим утврђеним околностима, како олакшавајућим, тако и отежавајућим на страни окривљеног дао адекватан значај, то су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног Саве Војнова којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности, због којих је било нужно окривљеног осудити на блажу казну, оцењени су као неосновани.

Жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, тако што се предлаже одмеравање блаже казне, до годину дана, коју би окривљени издржавао у кућним условима, оцењени су као неосновани, имајући у виду законом прописани минимум за кривична дела за које је окривљени оглашен кривим, те постојање свих напред наведених околности, које и по оцени овог суда, не оправдавају ублажавање казне окривљеном, посебно ако се има у виду да у изјављеној жалби бранилац није указао на постојање нових или других околности које првостепени суд није имао у виду и није ценио приликом доношења првостепене пресуде.

Надаље, правилно је на основу члана 258 став 4 ЗКП, првостепени суд оштећене упутио на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева, обзиром да подаци овог кривичног поступка не пружају поуздан основ ни за потпуно ни за делимично пресуђење у овом делу.

Ценећи личне и имовинске прилике окривљеног а како то произлази из личних података за окривљеног с једне стране, те стварне трошкове кривичног поступка, правилно је првостепени суд поступио, када је делимично обавезао окривљеног да плати трошкове кривичног поступка и то на име судског паушала у износу од 10.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је окривљени ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка на име одбране, која му је била обезбеђена током поступка од стране браниоца по службеној дужности, који трошкови падају на терет буџетских средстава, правилно налазећи да се на овај начин не угрожава егзистенција окривљеног.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић